

Boyum Kadar Annem Var
Ayşe Kılık

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedia.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Hafsa Durmuş

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025

ISBN: 978-625-5896-07-0

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BOYUM KADAR ANNEM VAR

Ayşe Kılık

Kim bilir daha neler yaşıyacağım. Koskoca on üç yaşımdayım. Artık koca adam oldum ne de olsa. Çöpleri atıyor, yatağımı topluyor, parka kendim gidiyor, kardeşime göz kulak olabiliyorum. Boyum neredeyse bir buçuk metre oldu bile 40 kiloyu da çoktan geçtim.

Bu yıl yedinci sınıfı okuyorum. Kardeşim Mert de üçüncü sınıfta okuyor. Mert bile kocaman oldu sanki. Doğduğu günü hatırlıyorum. Doğduğunda oynayacağımızı düşünmüştüm. Annemle hastaneden geldiklerinde hayal kırıklığı ile:

- Bunu değiştirelim, demiştim.

Benimle oyun oynayamıyor olmasını asla kabul edemezdim. Üstelik çok da minikti. Hem annemi de sanki benden almıştı. Annem sürekli onunla ilgileniyor, benimle neredeyse hiç oynamıyordu. Eskisi gibi birlikte gezemiyorduk da. Acaba ne zaman büyüyecekti? Ama işte büyümüştü. Artık en iyi arkadaşım olmuştu sanki. Bir yere gitmesek, başka arkadaşlarım olmasa bile ikimiz çok güzel vakit geçirebiliyorduk. Bir de dünyanın en güzel “abi” diye seslenen kardeşiydi. O kadar güzel diyordu ki cevap vermemek ya da hemen yanına gitmemek mümkün değildi. Benden daha hızlı öğreniyordu. Eee ne de olsa kimin kardeşiydi?

15 Nisan’da doğum günümü kutladık bile. Artık Mayıs ayına da girdik. Yaz tatiline de az kaldı. Yaz tatillerini Mert ve ben çok severiz. Çünkü yazları daha çok köyümüze gideriz. Köy bir başkadır. Bir sürü arkadaşımız var ve sanki daha özgürüz. Daha az kural var sanki. Herkes birbirini tanıyor zaten. En çok parkta oynar, çeşmenin önünde oturur, bisiklete biner, harmanlar da top oy-

narız. Bir de yaz mevsimine denk gelen bayramlar yok mu? Çok eğlenceli olur, tüm köyün çocukları toplanır kutlamalar yapar. Tüm çocuklar el ele tutuşur ve dualar ederek tüm köydeki evlerin kapılarını çalar, her evden hediyeler alırlar. Ben 2 senedir grup başkanı oluyorum. Biraz daha büyük çocuklar bu gruba başkanlık eder, onların hangi eve gideceğini sırasıyla belirler, kapıları çalar, hediyeleri alır ve tüm köydeki evler tek tek dolaşıldıktan sonra alınan hediyeler, yiyecekler, şeker ve paralar eşit olarak pay edilir. Çok eğlenceli yani. Bu gelenek dini bayramların arife günlerinin sabahında yapılır. Bu da çok güzel çünkü bayramlıklarımızı bugünden giymiş oluruz.

Ama ne yazık ki yaz tatili henüz gelmedi ve sınavlarda başladı. Okul son sürat devam ediyor. Ve yine pazartesi oldu bile. Bugün hiç okula gitmek istemesem de gitmem gerektiğini biliyorum. Sabah annemin seslenmesiyle zor da olsa kalktım. Aslında hep zor kalkarım ama bugün daha da bir zor oldu sanki. Kalktığımdaya herkes çoktan hazırlandığı için banyo bana kalmış ve ben de elimden geldiğince hızlı olmaya çalışarak hazırlandım ve kahvaltı masasına oturdum. Hep en son ben otururum kahvaltı masasına. Annem geç kalkmam ve de geç gelmem konusunda oldukça mutsuz aslında. Ama ne yapsam olmuyor sanki. Sanırım ben geç değil de onlar erken kalkıyor.

Kahvaltıdan sonra babam bizi okula bıraktı. Bugün 2 sınav birden var. Sanırım bu sebeple okula gelmek istemedim. Sınavlar olmasa aslında okul çok iyi. Hatta baya eğlenceli bile sayılır. Çok renkli bir okulumuz var. Öğretmenlerim ve arkadaşlarımı da çok seviyorum. Okulun, okumanın geleceğimiz için çok önemli olduğunu da biliyorum. Ama bazen o kadar zormuş gibi hissediyorum ki. Çoğu zaman, sadece teneffüsler için okula geliyorum desem yanlış olmaz. Aslında okulda çok eğleniyoruz; okul yasaklarsa da kaçak olarak top oynuyor, kantine gidiyor, yağışlı günlerde etkinlik alanlarında vakit geçirebiliyorsunuz. Ama ya sınavlar, ciddi korkunç. Hele bugün matematik ve Türkçe sınavları olması daha da korkunç. Ama bugünü atlattınca sanki toplam sınavlarının yarısı bitmiş olacak. İlk sınav matematik ve üçüncü ders. Neredeyse hiç çalışmadım. Kitaplar önümde açık olarak vakit de geçirdim ama asla çalışmadım. Kafamı toplayamadım, içimden gelmedi, odaklanamadım bir türlü. Üçüncü derse kadar biraz vaktim var. Bugün teneffüslerimi sınavlar için feda edeceğim. Ama olsun. Gerçi matematik dersi en sevdiğin ders ve öğretmenimi de severek dinliyorum, aslında konuları da biliyorum. Ama yine de içimde bir endişe yok. Değil acaba bu sebeple mi çalışmadım ya da çalışmadım? Türkçe sınavına gelince dokuzuncu derste olacağız ve bence asıl sorun onda. Çünkü ben kitap okumayı hiç sevmem. Annemin bütün çabaları da sanki beni daha